

အောင်

ရည်းစားသက်တမ်း

အခန်း (၁)

ညို့ရီနေသော နီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်သူ ...

ချွန်ကော့ကော့ နှာတံကလေးနှင့် ရယ်လိုက်တိုင်း တွန့်တက်သွားတတ်သော မျက်ခုံးတန်း ကလေးနှစ်ဖက်မှာ အနီရင့်ရင့် ညိုရိပ်သမ်းနေတတ်သည်။ ။

မျက်တောင်တစ်ခတ်မှာ အသက်ရှူမှားစေနိုင်သော ပြာလဲ့သည့် မျက်ဝန်းအစုံက နှုတ်ခမ်းများ နှင့်အပြိုင် ဖြားယောင်းနိုင်၏။

အနီမဟုတ်သော အနက်ရောင်မမှန်၊ ဝါသည် ဟု ပြော၍ မရတတ်သည့် ဆံပင်သည် အလယ်ခွဲအုပ်အုပ်လေး ဆင်း လာပြီး လည်ဂုတ်နားမှာ ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

အေ ဘက ိဘ က ိမ ၂၁ ခပ်ပါးပါးရှည်ချထားသော အထပ်ဆံပင်လေးတချို့က ပခုံးထက်သို့ ပျော့နွဲ့ခွေဆင်းနေသည်။ ။

အလွန်လှပ၍ စွဲညို့နိုင်စွမ်းသော သူမကလေးဟာ ကျွန်တော် ခန့်ညားထည်၏ သူငယ်ချင်း လေး ဦးဦးဖျားဖျား ဖြစ်လေသည်။ ။

အခန်း (၂)

ခဲပုပ်ရောင်ရင့်လွန်းသော စကတ်ရှည်အကျပ်က ခူးအထက်ထိ ချပ်ကပ်နေသည်။ ။

ပြည့်ဝန်းစွဲကားသော ကိုယ်လုံးဟာ အကာအရံမပါဘဲ မြင်နေရသလို လှလွန်းတော့လည်း ရိုင်းနေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကျပ်တာကို ဝတ်တာလဲ"

"ဘာ"

မှုန်ကုတ်ကုတ်ကြည့်၍ ပြောသော သူ့စကားကို 'ဘာ' တစ်လုံးတည်းနှင့် မလိုလားစွာ ပယ်ချပစ်လိုက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း နောက်ထပ်ဘာမှ ထပ်ပြောလာတော့မှာ မဟုတ်တာကို သိနေသောကြောင့် ဖျားက စာအုပ်နှင့် လက်မောင်းကို လှမ်းရှိက်၍ ...

"ငါ့ဆီကို လာရင် နင့်အကြည့်တွေကို စာအုပ်ကြားထဲမှာ ခဏညှပ်ပစ်ခဲ့စမ်းပါ ထည်ရယ်"

နှစ်ယောက်အတူ ကားပေါ်တက်ပြီးကြသည် အထိ ထည် စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့ပါ။

"ဦးဦးလေးရေ ... ညနေ အိမ်ကို တန်းပြန်နော်၊ ကတ်ကျေးကိုက်လှ

ပ်ထားမယ်"

ခြံထဲကနေ ပန်းတွေခူးတက်လာသည့် အမိုးက လှမ်းပြောသည်။ ။

ဖျား လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

အိုမ္မာ၊ ဦးဦးဖျားဆိုသည့် နာမည်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်၍
အမျိုးမျိုးခေါ်ခဲ့ကြသည်။ ။

မွေးချင်းမောင်နှမ မရှိဘဲ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးဖြစ်ခဲ့သော်
လည်း မိဘဘိုးဘွားအစုံ ရှိသေးသည်။ ။

အားလုံးက ဖူးဖူးမှုတ် ချစ်ကြ၏။

ခန့်ညားထည်နဲ့ ဦးဦးဖျားက တစ်ခြံကျော်လေးပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် မိဘချင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို သူတို့ နှစ်ယောက်က
လည်း အလယ်တန်း ကျောင်းမှာ စတက်ကြကတည်းက အတူတူ။

ဦးဦးဖျား၏ ဖခင် ဦးညီမင်းက အဝေးပြေးကားတွေ ရှိသည်။ ။

မိဘအမွေအနှစ်များ စွာနှင့် တခြားကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းလည်း ထူထောင်
ထားတာတွေ မရှိ။

ဒေါ်ကေမိက အငြိမ်းစား ကထိက။

ထည့်ဖခင် ဦးကျော်လင်းကျတော့ ဧရာဝတီလုပ်ငန်းမှာ နိုင်ငံတော်
တာဝန်နှင့် ပြေးဆွဲနေသော မော်တော်အစီးနှစ်ဆယ်ကို ဦးစီးချုပ်ကိုင်
ထားသူ။

ရေကြောင်းနှင့် ကုန်းကြောင်း စီးပွားရေးတွေက ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်
နေသော်လည်း ဦးညီမင်းနှင့် ဦးကျော်လင်းတို့ က အိမ်မကပ်ဖြစ်ကြတာ
ချင်းလည်း တူကာ အပြင်မှာ လက်တွဲ မိနေကြ၏။

"ညီရေ ... ပြည်မှာ ... တောင်ပံတစ် ဒီနေ့ဝင်မယ်၊ မင်း ဘယ်မှာ လဲ၊
ငါတို့ ဆုံကြမလား"

"ဆုံမယ်၊ ပြည်ဂိတ်မှာ ငါ ဆင်းနေခဲ့မှာ ပေါ့"

ဦးညီမင်းက ဦးကျော်လင်းဆီက ဖုန်းရပြီဆို အလှည့်ကျသည့်ကားနှု
င့် လိုက်သည်။ ။

ချိန်းသည့်မြို့မှာ ဆုံ၏။

ဦးညီမင်းက ချိန်းလျှင်လည်း ဦးကျော်လင်းက ဖြစ်အောင်သွားသည်
။ တစ်ခါတစ်ရံ မချိန်းဘဲ ဆုံဖြစ်ကြတာလည်း ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် အိမ်အပြန် နှစ်ယောက်အတူပြန်လာတတ်ကြတာလည်း
ရှိလေသည်။ ။

အိမ်ရှင်မတွေကတော့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် အလယ်မှာ ခြံတစ်ခြံခြားနေ
ပေမယ့် အမြဲ တပူးတွဲတွဲ။

ဦးကျော်လင်းက မော်တော်တွေကို ‘တောင်ပံ’ အမည်နှင့် ‘တောင်ပံ
တစ်၊ တောင်ပံနှစ်’ စသော နာမည်တွေ ပြောင်း၍ လုပ်ထားသည်။ ။

ဦးညီမင်းကျတော့ နာမည်ကို ကားနံပါတ်နှင့်သာခွဲပြီး ကားအလုံးကို
‘ကေမီ’နာမည်နဲ့ ပဲ ထားသည်။ ။

"မောင်နော် ... ကေမီနာမည်ကို ကားတွေမှာ တပ်ပြီး ဟိုကခေါ်၊ ဒီ
ကခေါ်နဲ့၊ သက်သက်ဖွဲ့တာလား"

ဒေါ်ကေမီက ကေမီနာမည်ကြီးကို ကားနဲ့ တွဲ၍ ပါလာတိုင်း ရန်လုပ်
တတ်သည်။ ။

"မိကလည်း ကွာ၊ မောင်က မိန်းမကို အမြဲသတိရနေချင်လို့ ပါ၊ ဒါမှ

ငါ့ကေမိလေးကို စီးနေရပါလားဆိုပြီး ..."

"မောင်နော်"

မိသားစုဆိုပြီဆို စနောက်ရယ်မောဖြစ်ကြရင်း ဖျားတို့ မိသားစုက နွေးထွေးကြသည်။ ။

ထည်တို့ ဆိုလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်လိုမှ နွေးထွေးလို့ မရတာက ဦးဦးဖျားနဲ့ ခန့်ညားထည် ...

"ငါ့ကို ဒီမှာ ချပေးခဲ့တော့ ထည်"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

မေးလိုက်ပေမယ့် ကားကိုတော့ အရှိန်လျှော့ချပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

"ငါ ကိစ္စရှိသေးလို့ "

ထည်၏ ထူထဲသော မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က မညီမညာ တွန့်တက်သွား၏

။

"ကျောင်းချိန်နီးနေပြီဥစ္စာ၊ ဘာကိစ္စလဲ"

"ချိန်းထားလို့ "

သိသားပဲလို့ မပြောဖြစ်။

ဒေါသကတော့ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ဖျားတို့ က ပြောပြီဆို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မရှိ။ တကယ်ဆို သူငယ်ချင်း ဆိုပေမယ့် လေးစားသမှုတော့ ရှိသင့်သည်။ ။

"ဟဲ့ ... ကားရပ်ပါလို့ ဆို၊ လွန်ကုန်ပြီ"

ခေါ်နေကျအတိုင်း ပခုံးကို စာအုပ်နဲ့ ပဲ ရိုက်သည်။ ။ ရယ်ရယ်မော

မောနဲ့ ဆို ခပ်သာသာ။

ဒေါသဖြစ်ပြီဆို ဖျန်းခနဲ။

ထည်က ကားကို လမ်းလွတ်ရုံလေး တမင်ရပ်ပစ်လိုက်၏။

"တွေ့လား အကျင့်ပုပ်တာ"

ဖျား ကားပေါ်ကနေ ရုတ်တရက် ဆင်းလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေသည် ။

နောက်ကားက ရှုပ်နေသဖြင့် ဒုက္ခရောက်သွားသည် ။

"ထည် ... နင်ဟာလေ၊ မတည့်တော့ မတည့်အောင် လုပ်တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် တည့်ချင်စရာကို မရှိဘူး"

ထည်က စတီယာရင်ကို ဖိအုပ်ထားပြီး ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်ကြည့်၏။

"ရပ်ဆိုလို့ ရပ်ပေးတာပဲ၊ နင်က ရပ်ဆိုတိုင်း ချက်ချင်း ရပ်ရအောင် ကားမှာ စက်တပ်ထားတာ၊ ခြေထောက် မပါဘူး"

"ရပ်လို့ ရတဲ့ နေရာမှာ ငါပြောတာပဲ၊ တမင်ညစ်တာ၊ ဟွန်း ... နောက်ကို နင်မမောင်းနဲ့ ၊ ငါ့ဟာငါ မောင်းမယ်"

"မိန်းကလေးတစ်ယောက် မောင်းတဲ့ ကားကို တစ်သက်လုံး မစီးဘူး"

"ဟွန်း"

ဖျားက တက်ခေါက်ပြီး ကားရှင်းသည် နှင့် ဖျတ်ခနဲ ဆင်း၏။

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဖျား၏ ပိုက်ဆံ အိတ်လေးက ဒီတိုင်း။

ထည် ပြုံးလိုက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်လိုက်၏။

နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ နာရီလေးကြည့်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ် ပြေးတက်သွားသည့် ဖျား၏ ပုံရိပ်လေးကို မြင်နေရသည် ။

"ကျောင်းကို အသွားအပြန် အတူတူပဲသွားကြ၊ ဖျား ကားမမောင်းရဘူး၊ သားမောင်းတာကိုပဲ လိုက်စီး"

ဒေါ်ကေမိက သတ်မှတ်ပေး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထည့်ကိုဘေးမှာ ထားပြီးတော့လည်း ထင်သလိုလုပ်ခွင့်ရနေသည် မို့ ဖျားက သဘောတူခဲ့သည် ။

လူကြီးတွေ ကွယ်ရာမှာ ဆို ထည်နဲ့ ခင်မင်သင့်မြတ်ကြသည် ဆိုတာ မရှိ။

ထည်သည် ဖျားကို သည်းညည်းခံနေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်လုပ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တားမြစ်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။

ပြောကြည့်သည် ။

မရရင်သွား။

ဘယ်တော့မှ မတည့်ခဲ့ကြတာလည်း ရည်းစားထားသည့် ပြဿနာကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။

လှသလောက် ရည်းစားများ တဲ့ ဦးဦးဖျား ...

ရည်းစားထားတိုင်းလည်း ထည်သိသည် ။ တမင် အသိပေးတာမျိုး မဟုတ်။

"ငါ ဒီနေ့ ဇေယျနဲ့ ချိန်းထားလို့ "

နာမည်တစ်မျိုး ထွက် လာပြီဆို အဲဒီနာမည်က ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖို့ ၊
ရှော့ပင်ထွက်ဖို့ ၊ အင်တာနက် စုံနေအောင်ပါသည် ။

ဘယ်လောက်မှ မကြာခင် နာမည်တစ်မျိုး ဖြစ်တတ်ပြန်သည် ။

"မိန်းမကျနေတာပဲ၊ အရမ်းပွမ်တယ်"

ရည်းစားဖြတ်သွားတာ သူမမှာ ပေါ့ပေါ့လေး။

"ဘာဖြစ်လဲ ရည်းစားထားတာ၊ နောက်ဆုံးနှစ်ပဲရောက်နေပြီ၊ ငါ့ကို
ယံငါ သိတယ်၊ ဆရာမလုပ်နဲ့ "

ပြောပြီဆို ရည်းစားထည်လဲဖြစ်နေတတ်သူတွေကို ဦးဦးဖျားတို့ လ
က်ညှိုးထိုးပြမည်။

"ငါ သူတို့ ထက် အများကြီးသာတယ်"

ဟု ပြော၍ အဆုံးသတ်၏။

"ချိန်းတိုင်း ဘာလို့ သွားတာလဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေကို ဘာမှတ်နေ
လဲ"

ပြောမရလွန်းတော့ ရှက်သွားအောင်ပြောပစ်လိုက်ဖို့ ထည် အားထု
တ်ခဲ့ဖူးသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဖျားက သူ့ထက်ပိုနေ၏။

"နင်ကော ခုနေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားရင် ဘာဖြစ်
မလဲ"

ပြန်မေးချလိုက်တာ ထည့်မျက်နှာ ဘယ်ချောင်ထိုးရမှန်းမသိ
ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

ခုချိန်ထိ ဘယ်မိန်းလေးကိုမှ သူ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ကြည့်ခဲ့ ငေးခဲ့ဖူးသ
ည် မရှိပါ။

ချစ်ဖို့ ဆိုတာ အဝေးကြီး။

"ပြောလေ"

"ဘာပြောရမလဲ၊ ဝါသနာ မပါဘူး"

"အဲဒီလိုပဲပေါ့၊ ယောက်ျားလေးတိုင်း စည်းကမ်းမဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး
၊ နင့်လို သူတော်ကောင်းလေးတွေ ရှိသေးတယ်"

ပြောပြီး ရယ်ချပစ်လိုက်တာ လက်သီးနဲ့ ထထိုးပစ်ဖို့ သာ ကောင်း
တော့သည် ။

"ချိန်းတိုင်းသွားတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါသွားစရာရှိမှ အဖော်ခေါ်တာ၊ အဲ
ဒီလို ငါခေါ်တိုင်း နင်လိုက်ပေးဖူးလား"

"ဘာလို့ လိုက်ရမှာ လဲ၊ နင့်မှာ အားတိုင်းသွားစရာတွေက များ နေ
တာ"

"သွားတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်ပေါ့၊ ရည်းစားထားတော့ ဖုန်းကောက်
ဆက်လိုက်တာနဲ့ ရှေ့မှာ ချက်ချင်းရောက်လာတာ"

အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထအော်ပစ်ချင်သည် ။

ဦးဦးဖျား လွဲချော်နေတာကို ဒေါသဖြစ်တိုင်း ပြောပေါက် ဆိုပေါက်
က ဘယ်တော့မှ အဆင်မပြေ။

လူကြီးတွေကတော့ ဘာမှ မသိကြပါ။

"နင် မာမိုကို မတိုင်နဲ့ နော်၊ ငါက ရွဲ့မှာ ၊ မိဘက အိမ်မှာ နေတာ၊ ကွ
ယ်ရာမှာ ငါထင်သလို လုပ်လို့ ရတယ်"

ပြောလည်း ပြောရဲသည်။ တကယ်လုပ်ရဲမှာ ကလည်း သေချာ၏။

စိုးရိမ်လွန်းလို့ မဟုတ်ပေမယ့် သူတိုင်လိုက်လျှင် စကားတတ်သော
ဖျား၏ ပါးစပ်က ဟိုဒီပုတ်ခတ်ပြောလိမ့်ဦးမည်။

နေပစေ ...။

ကြည့်နေလိုက်တော့လည်း ဖျားတစ်ယောက် လိမ့်ချင်တိုင်း လိမ့်နေ
၏။

"ဟိုကောင်ရယ်ရတယ် သိလား ထည်၊ ငါ့ကိုမေးတယ်၊ သူ့ကို ချစ်သူ
ထားတာလား၊ အဖော် ငှားတာလားတဲ့ ၊ ဘာလဲ မသိဘူးလေ၊ ငါပြောလို
က်တယ်၊ အဖော်လိုချင်လို့ ရည်းစားထားတာလို့ ၊ သူ ခေါက်သွားတယ်"

ဒါမျိုးနဲ့ ပဲ နောက်တစ်ယောက် ... နောက်တစ်ယောက်။

"ယောက်ျားလေးတွေက လောဘကြီးသားနော်၊ ရည်းစားထားကြ
တာကို ဘယ်လိုတွက်သလဲ မသိဘူး၊ ဟွန်း ... ဝေးသေးတယ်"

တစ်ခါတစ်ရံ ကြောက်သလို ရွံသလို စကားသံတွေ ထွက်ကျလာတ
တ်၏။

ထိုအခါ သူ ဟားတိုက်ရယ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"သူတော်ကောင်းလေးတွေပါ"

ဟု ပြောလိုက်တော့ ဖျားက လိုက်ရယ်သည်။ ။

"ဘယ်တော့မှ မရဘူး၊ ငါ့ပါးက မာမီနမ်းဖို့ "

ဟု ထပ်ပြောလိုက်လျှင် ထည့်မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ ဖြစ်လေသည်။ ။

မိဖျား ... ကောင်စုတ်မလေး။

စာအုပ်နဲ့ နဖူးကို လက်ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်ရင်း မျက်နှာပူသွားတာကို
ဖြေရသည်။ ။

ရည်းစားထားတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်နေရတာ
မလွယ်ပါလား။ ကားမောင်းရင်း တွေးဖြစ်ခဲ့သော ဖျားအကြောင်း ...

ထည် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မျက်လုံးတွေက ဆိုဖာပေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်လေးဆီ နောက်ထပ် ရော
က်သွားပြန်သည်။ ။

လှည့်မပေးဘဲ တမင်ညစ်လာခဲ့ပြီးမှ စိတ်ကမဖြောင့်ဘဲ ကျောင်းဝင်း
ထဲဝင်ခါနီးမှ ကားကို ပြန်ကွေ့ခဲ့မိသည်။ ။

ဒီမနက်တော့ မိဖျားနဲ့ ရောယောင်၍ သူ အတန်းလစ်ရဦးမည်။
